

Respostes a la ciutadania del PSC al Ple de 18-12-2013

Maria Jesus Sinfreu Call

Per què algunes associacions de veïns quasi mai són presents al Ple per exposar queixes o suggeriments dels ciutadans?

Bé, doncs és una pregunta que haurien de fer a les associacions de veïns, jo no conec la resposta. El que sí que, com diu molt bé l'alcalde, es pot dir que en general, en un moment o altre, pels plens passen les associacions de veïns, i també hi ha reunions amb els regidors de barri i amb el Govern municipal, per plantejar qüestions que preocupen al barri. Per tant, aquests contactes ja els mantenim, i sempre trameten, allò, l'estat d'opinió de la ciutadania del seu sector, del seu barri. Però en tot cas, clar, el tema de venir o no, és una qüestió que en tot cas haurien de respondre les associacions.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé, exacte. Molt bé, doncs ara sí, passem a la formulació de preguntes de manera oral, i precisament és el torn dels presidents i presidentes de les associacions de veïns. Per tant, miro, i avui crec que no tenim, cosa que no passa mai, sempre tenim algun, però avui hem de tenir en compte que ha marxat el Josep Lluís Álvarez que, efectivament, també era en el ple passat, però també són dates complicades, i suposo que ja haurà marxat.

Doncs la resta de les persones que són presents avui en el ple, comencem aquest torn. Jo tinc cinc paraules. Les tens totes? Ah, una sisena s'ha afegit ara.

Doncs torno a llegir, perquè hi ha persones que algunes no són habituals dels plens, i en aquest apartat recordo una mica quin és el formulisme: «El president o presidenta del ple autoritzarà la formulació d'intervencions orals per part de les persones assistents a la sessió, amb una durada màxima de trenta minuts. Es podrà formular un màxim de dues intervencions per persona. Cada intervenció tindrà una durada màxima d'un minut.» Bé, i després una cosa que no acabem de complir, per tant, ja no la llegeixo.

La senyora Sierra té la paraula. Vol platejar una o dues qüestions, senyora...?”

La senyora alcaldessa:

“No, tindrà la paraula. No, no, no em trepitjaran el ple perquè tenim un ordre. Ella ha tingut el seu temps, s'ha expressat, i vostè tindrà el seu.

Quina és la següent persona? Senyora Oró. Té una qüestió o dues?”

La senyora Oró:

“Tinc moltes, perquè avui...”

La senyora alcaldessa:

“Però només pot com a màxim dues.”

La senyora Oró:

“Perdó, m’han provocat moltíssim vostès, ho sento.”

La senyora alcaldessa:

“Bé, doncs té dos minuts.”

La senyora Oró:

“No em provoquin –no em provoquin. Els senyors de l’Àgora, que dominen tant la tècnica, hi ha alguna cosa perquè els mòbils no sonin? Perquè l’educació ens la deixem tots a casa, potser no l’hem coneguda mai o alguna cosa passa. Bé, doncs planteji-ho a l’ajuntament.

Segon, aquest ajuntament pobresa energètica no en té, perquè fa molta calor. Si us plau, hi ha molta gent que no encén la calefacció a cada seva, perquè no la pot encendre. I a l’estiu no posen l’aire acondicionado porque es a condició de no pagarlo. Així de clar i de simple. Si us plau, mesureu una mica més totes aquestes coses.

Senyora Pilar Díaz, vostè m’està sorprenent últimament moltíssim, i ara es caurà de cul. *Chapeau, chapeau* els dos últims plens que jo he estat aquí... Ja sé que es caurà de cul, perquè ho sap perfectament, la veritat és la veritat, últimament fila molt, i està molt bé. Jo no pertanyo a cap partit polític, no puc pertànyer a cap perquè sóc massa crítica i no puc. Jo només catalogo la gent de sí o no, res més. Ni PSC, ni res, m’importa un rave tot això, perquè no.

Avui s'ha presentat, per part del senyor Serrano *and company*, una cosa molt interessant. A mi el que més em va «frapar», en uns moments breus en què vaig estar acompanyant en Serrano, va ser un noi jove que diu: «I tant, perquè el meu avi m'està pagant els estudis de la seva pensió.» Això em va donar molta força i molt d'això. Quan vulgui, Serrano, *a tu disposición*. Ets un dels pocs homes que em portarà *al huerto* tantes vegades com vulguis, en aquests aspectes –en aquests aspectes, eh? És així.

El que trobo a faltar més... Sí, sí, és així, què vols que et digui, és així. El que trobo a faltar són les dones, que aquí no ens acompanyen gaire, sembla ser que no els afecta, eh?, i em penso que sí que ens afecta, i molt. El dissabte vaig tenir el gust i el goig d'assistir a un consell extraordinari de la dona, bé, unes coses que feien, i va ser molt divertit veure la quantitat de coses on les dones han estat a primera fila, sobretot en entitats i en coses veïnals. Va ser interessant. Per cert, que el grup d'Esplugues van quedar bastant bé, eh? El que me molesta de tots vostès és que sempre tiren la merda al damunt, i perdó per l'expressió. Aigua passada no *mueve molino*, si us plau, no mirin cap enrere, ahir ja no existeix, facin com fa, per exemple, la meva gosa, només ara, és ara l'important. Ni ahir ni demà ni res, ara –ara. No es tirin els d'això els uns cap els altres, és ara mateix.

Jo tenia un contracte amb l'Administració, i em pensava que un contracte amb l'Administració havia de ser, *ufff*, entre el meu home i jo més de cinquanta anys. Perquè al final, quan ens jubiléssim, tindríem no sé què i no sé quants. I veig que no és així. Si jo hagués deixat aquest contracte per la meva banda, unilateralment, què m'hagués passat? És el que sempre dic quan parlem d'això de les pensions. *Ahí queda eso*, eh? unilateralment, qui sigui, ha decidit que *caña al mono*, o no sé com es diu això, que és de *leña o yo qué sé*. Bé.”

La senyora alcaldessa:

“Senyora Oró, ha de ser ja l'última cosa.”

La senyora Oró:

“*Bueno, bueno*, ara vaig, però és que m'han provocat molt avui. Jo crec que abans que ja no hi fossin, hi ha una sèrie de persones aquí a Esplugues que es mereixen un homenatge, i un d'ells és en Juan Serrano. Mai se li va fer a Juan Hortacho. Ah, també era amigo, també era de los que me hubiera llevado al huerto cuando hubiera querido, eh? És l'únic que els dic. I sobretot, als pares, han de tenir confiança en els seus mestres, perquè són professionals, i ho dic per pròpia experiència –per pròpia experiència. Mai un professional es venjarà

amb els fills del que puguin dir o fer els pares. I ho dic per pròpia experiència. Aquesta és una de les lliçons més grosses que vaig trobar en la meva etapa, quan era mare, i *rebelde* també, molt *rebelde*.

Gràcies.”

La senyora alcaldessa:

“Gràcies, senyora Oró. M’han dit que ha fet un paper fantàstic, una feina fantàstica al servei de les dones, que ho sàpiga vostè també. (*Veü de fons.*) La felicito –la felicito. (*Veü de fons.*) Molt bé. Sé que érem el grup més important el dissabte a la cuina de la Francesca Bonnemason. Gràcies.

La següent persona és la senyora Laura Benito. Senyora Benito, té la paraula, per a una o dues qüestions? Doncs té un minut.”

La senyora Benito:

“A ver, señora Pilar Díaz. Evidentemente, nosotros hemos estado intentando durante todo este tiempo contactar con la familia de Miguel Ángel Gervilla, y ha sido imposible. Y lo hemos hecho –y lo hemos hecho. Ha sido totalmente imposible. Y tiene razón usted en una cosa, y es que hemos pecado de confiados. Nosotros hemos venido con la mejor voluntad posible, a las seis y media nos hemos reunido con todos ustedes, con todos los portavoces, y esto no es que lo tuvieran que haber dicho hoy, sino hace tiempo, decirnos sinceramente: «Oye, no hagáis esto, porque hemos estado hablando con la familia, y la familia no quiere.» Nosotros hemos estado intentando localizar a la familia. Y le digo más, en Fuenlabrada, Madrid, yo no sé la familia, posiblemente a lo mejor en Cataluña no quiera y se respeta, evidentemente, en Madrid se está celebrando una carrera en conmemoración suya. Nosotros nos hemos guiado por eso. Hemos venido, creo yo que hemos pecado de buena voluntad, y esa buena voluntad no la hemos recibido de este ayuntamiento. No costaba nada llamarnos y decirnos: «Oye, no presentéis esta propuesta, porque la familia no quiere.» ¿Qué costaba, señora Pilar Díaz? No costaba absolutamente nada, y no venir aquí a intentar dejarnos mal, porque no era la intención, nuestra intención era buena.

Y ahora al señor Figueras. Mire, calificar de miserable lo que nosotros hemos traído aquí, nada más le voy a decir una cosa: para hablar de miserables, usted tiene que conocer la vida de las personas con las que está hablando. Yo, lamentablemente –lamentablemente– he vivido muy de cerca lo que es el terrorismo, yo personalmente, ¿entiende?, y tengo amigas que

lamentablemente están todavía en manos de psicólogos y de psiquiatras, entonces, no me hable a mí de demagogia, porque de verdad que me ha dolido como persona, oír hoy lo que he oído, y además me ha dado vergüenza –me ha dado vergüenza, señor Figueras.

Y otra cosa más, ya para terminar. Mire, en los últimos plenos estamos oyendo miserablemente demagogos, populistas maleducados, agresivos, corrosivos, todo este tipo de calificativos. Mire, nosotros no estamos en el pleno. Posiblemente estaremos. En estos momentos somos vecinos, pero estamos representando también a una serie de personas. Todo lo que ustedes nos están diciendo se lo dicen también a los votantes que han confiado en Ciutadans, y a todos aquellos que nos quieren dar su voto. Piénsenlo: cada vez que nos dicen eso, están también ustedes descalificando a los vecinos que nos han dado el voto. Yo nada más les pediría respeto, el mismo que nosotros intentamos darles a ustedes. Las formas, el éste, el otro, mire, todo lo que usted quiera, pero lo que quedan son las palabras, son las palabras.

Es que de verdad, es el segundo pleno en el que tenemos que oír descalificativos. No es posible, se puede argumentar, se puede criticar, se puede decir «esto no me gusta», pero por favor, con un poquito de respeto, nada más pedimos esto. Por lo demás, pues... Lo tenía que decir, señora Pilar.

Gracias.”

La senyora alcaldessa:

“El senyor Javier Mederos? He dit bé el nom? Pel gest que ha fet, pensava que m’havia equivocat. Una qüestió o dues? Dues? Doncs un minut per a cada.”

El senyor Mederos:

“Senyor Pons, article 6 de l’Estatut de Catalunya, apartat 1: «La llengua pròpia de Catalunya és el català. Com a tal, el català és la llengua d’ús normal i preferent de les administracions públiques, dels mitjans de comunicació públics de Catalunya, i és també la llengua normalment emprada com a vehicular d’aprenentatge a l’ensenyament.»

Apartat número 2: «El català és la llengua oficial de Catalunya. També ho és el castellà, que és la llengua oficial de l’Estat espanyol. Totes les persones tenen dret a utilitzar les dues llengües oficials, i els ciutadans de Catalunya tenen el dret i el deure de conèixer-les.»

Apartat número 5: «La llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, és la llengua pròpia d'aquest territori, i és oficial a Catalunya, d'acord amb el que estableixen aquest estatut i les lleis de normalització lingüística.»

Només li demano una cosa: quan aquest grup presenta una moció, a mi particularment –a mi, o a nosaltres – ens agradaria que si pot ser, anés al fons de la qüestió. Però no és el primer cop, és el tercer que fa referència a què si nosaltres presumim o no de bilingüisme. Jo li demano a vostè, ara que ve un mes per davant, Nadal, etcètera, que el pròxim ple vostè utilitzi l'aranès –utilitzi l'aranès– que també és un idioma oficial de Catalunya, ja que es queixa que sempre que fem una proposició utilitzem el castellà, quan jo particularment he utilitzat el català en moltes ocasions. Anem més al fons de les qüestions, no només ens quedem amb allò superficial, amb l'idioma, sempre tirant la «puyeta», que si ho fan, que si no ho fan, que si presumim, que si no presumim. La meva companya ha dit que representem uns votants. Sí, representem 2.500 votants en aquest municipi en les últimes eleccions autonòmiques, i com a tals, també ens expressarem en els dos idiomes, que són els que defensem. Jo en particular ho he fet, i els meus companys segurament també ho faran.”

La senyora alcaldessa:

“El senyor José Fernández. És el seu torn. Vol plantejar una o dues qüestions? Pues tiene un minuto, señor Fernández. Después va Julián, sí. Él cerrará el turno.”

El senyor Fernández:

“Buenas noches, vecinos y vecinas aquí presente. En primer lugar, quería felicitar las fiestas que vienen, y en segundo lugar, feliz año 2014. Eso por un lado.

En segundo lugar, ya no sé si es por segunda o tercera vez, desde las siete y media de la tarde que te sientas en los dichosos banquitos aquí presentes, que parece que estamos como en misa, hay que darse cuenta el culo, hablando en plata, cómo lo lleva uno. Señores, solidaridad, pasamos cuatro bancos arriba, y bajemos los sillones aquí abajo. Es por solidaridad. Porque tanto cuesta poner aquí, no sé, algo, que ya llevo años y años y años diciéndolo, pero aquí, como no os sentáis ningunos de los que estáis ahí arriba, pues todo de color de rosa, y el que sale no vuelve, pues nada. A ver si me entiende, pero el que viene pleno tras pleno, eh, pleno tras pleno, sin cobrar ni un duro y viene porque tiene hacia la persona reivindicaciones, porque no es ni más ni menos que el que

nace con un sino, ése muere siendo con ese sino, y la verdad, pues no se ve uno compensado de ninguna manera. Un cacho alfombra –un cacho alfombra– en lo alto del banco, pero señor mío, desde las siete y media de la tarde hasta las once algunas veces aquí sentado, no sé, ¿tanto vale? Yo me pregunto si tanto vale, o no sé.

También me parece muy bien otra cosa que observo, que vamos a ser solidario, que todo el mundo sea solidario. Yo veo ahí unas botellitas de agua correr para acá y correr para allá, eh, macho, y aquí no hay ni una botella. Ahora, por ahí, una cantidad de botellas, uno va y se trae dos, otra va y se trae tres, eh, y aquí no hay ninguna. Yo... Solamente era eso.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé, doncs si és això, té la paraula el senyor Julián Carrasco, que em dirà si vol plantejar una o dues qüestions, si us plau. Dues? Un minut per a cada.”

El senyor Carrasco:

“A ver, menos mal que Fernández ha calmado un poco la cosa, eh?, porque la verdad es que hemos de calmarnos todos un poco, porque estamos viviendo unas circunstancias complicadas, y yo creo que el pleno de hoy ha sido un poco de rabieta, eh? O sea que la política hay que hacerla de una manera que se entienda, y que toda la gente pueda participar, y sobre todo todos podamos estar a gusto.

A ver, quería, al Partido Popular, a la portavoz, cuando han presentado los jubilados la moción, ha dicho que estaba dispuesta a traer a un diputado para que explicase no sé qué. Bien, yo voy a hacer una petición, ya que lo ha propuesto ella, porque ayer el Partido Popular en el Senado tuvo una oportunidad de oro para apoyar a las familias necesitadas, y no lo hizo. Y no lo hizo porque ayer se presentó una moción para el tema de la luz y el agua para las personas necesitadas que no pudiesen pagar, que hubiese un aplazamiento. La moción estaba hablando de aplazamiento, no estaba hablando de que en ningún momento pudiese el Gobierno pagarle a esa gente que no puede pagar. O sea, estamos hablando de aplazamiento. Resulta que votaron en contra de eso, una cosa de sentido común en los tiempos que corren, en cambio, a las eléctricas, le dicen que no le pagan los 3.600 millones de euros, y resulta que los 300 millones que son aproximadamente cada año se los aplazan a quince años, para que los paguemos los ciudadanos, no?

Entonces, la petición que yo le hago al Partido Popular es que de alguna manera, si tienen opción de hablar con sus diputados, que les digan –que les digan– que cuando un animal está encerrado, al final, si no puede salir, muerde. Con esto quiero decir que el pueblo es manso pero no es tonto, y ahora vendrá otra subida de la luz, y a lo mejor, resulta que como el pueblo es manso pero no es tonto, pues a lo mejor en un momento determinado la gente dice que no paga, y eso ya lo hemos vivido con una experiencia. Tenemos una experiencia de una campaña del agua contra Convergencia i Unió, que nos quiso subir los impuestos, y entonces dijimos que no pagábamos el agua, que no pagábamos los impuestos y sí el agua, eh? ¿Y qué pasó? Que le cortaban el agua a la gente, pero los que estábamos haciendo la campaña poníamos un taponcito, y tenían agua, así de sencillo, y no se pagaba. Esperemos que con la luz no tengamos que pasar lo mismo, porque las necesidades están a la orden del día. Y os lo estoy diciendo porque yo ahora estoy en la Plataforma de Afectador por la Hipoteca, y ahí toda la gente que va viniendo tiene necesidades. Ya no puede pagar la hipoteca, pero es que ya no paga ni el agua ni paga la luz, y entonces, ¿qué hacemos con toda esa gente? ¿Que se mueran de frío? ¿Que no beban? Por lo tanto, que tengan cuidado los políticos, porque la cosa se puede complicar, eh? Por lo tanto, esto es para todos, eh? Cuidado con cómo van las cosas, porque a veces, desde cobrando 3.000 o 4.000 euros, vemos las cosas de una manera diferente al que no está cobrando nada, o sea que eso tenedlo en cuenta. Por lo tanto...

Deciros también una cosa buena, hombre, que por lo menos hemos conseguido una dación en pago, y tenemos cinco pendientes, eh?

Y gracias.”

La senyora alcaldessa:

“Molt bé, felicitats, llavors, per a aquesta família. Amb això hem acabat el torn. Agraïm les intervencions. S’han qüestionat o s’han fet preguntes directes a diferents regidors que no són del Govern municipal i, per tant, doncs, el senyor Pons començaria amb aquestes intervencions finals.”

La senyora alcaldessa:

“Cap altre grup o regidor o regidora s’ha sentit qüestionat, o vol respondre a alguna cosa? Doncs és el torn, llavors, del portaveu del Govern municipal.”

El senyor Giner:

“En realitat, no han fet cap pregunta, han estat intervencions, puntualitzacions sobre els punts del ple i el debat del ple. En aquest sentit, no hi ha cap cosa a respondre.”

La senyora alcaldessa:

“Bé, en el meu cas sí, jo m’he sentit qüestionada, i sí que li voldria respondre a la senyora Benito. Jo agraeixo aquest to, és el que m’agradaria sentir sempre. La veritat és que quan llegim les propostes ciutadanes, no trobem aquest to, i jo l’agrairia. El que ha dit és molt lògic i ho compartim, però demanem reciprocitat. No és el to d’aquesta proposta ciutadana ni d’altres. Efectivament, ho deia abans en una intervenció el senyor Giner, que és que sembla que aquí tot està per fer, que estàvem esperant l’arribada de Ciutadans per poder solucionar els problemes de la ciutat. I és veritat que tenim molts problemes, i que tots treballem per col·laborar per solucionar-los, i que si vostès es volen sumar, tinguin o no tinguin representació en el nostre ajuntament, com qualsevol altra formació política que no la tingui, nosaltres estarem encantats, i trobaran sempre la porta oberta. Però permetin-me, amb tota la franquesa també, que li digui que no és el to que nosaltres hem trobat en altres intervencions, en altres plens, i quan llegim les mocions. Abans li he llegit un paràgraf, «sin embargo en Esplugues, y después de hace años, todavía se sigue esperando una calle...» No és el to.

Tampoc vostès han trucat a la nostra porta per dir: «Hem intentat parlar amb la família, no hem estat capaços, vostès han parlat?» o bé «nosaltres voldríem presentar una moció en aquest sentit, una proposta...» Bé, el que han trobat, segurament, és reciprocitat. Si vostès volen venir aquí a aportar en positiu, per construir, sempre trobaran que tindran, un punt de diàleg i un punt de trobada. I és l’únic que li volia dir. Jo demano... Em parlen de bona fe. Bé, nosaltres també la tenim, la bona fe. Llavors, el que cal és demostrar-la, aquesta bona fe, i bé, caminant la podrem demostrar amb temps. Simplement és això. Si el to és el to que vostè ha demostrat avui, estarem encantadíssims de poder col·laborar i de poder millorar coses, perquè per molt que sumem, sempre és insuficient. Ara, si vénen amb un to, que de vegades tenim la sensació que ens vénen a donar lliçons... Però si vénen a construir i a sumar, sempre seran –torno a dir– ben rebuts, vostès i qualsevol altra formació política que no tingui representació en el nostre ajuntament.

I jo res més, simplement aprofitar per felicitar les festes i desitjar una molt bona entrada d’any 2014, que ens farà falta, necessitarem energies. Si s’aixequen massa ràpid, taparan la càmera, i és la primera vegada que estem gravant i que està sortint en directe per internet. Deixin-me que també aprofiti per desitjar bones festes i bon Nadal a aquelles persones que ens estan seguint per

internet, a les persones que ens acompanyen, els meus companys, regidors i regidores, als quals desitjo el millor: els meus millors desitjos.

Per tant, s'aixeca la sessió.”